

Piedzīvojums, kas turpinās

Foto: Māris Bogusovs

Inta Karkliņa

IEVA AKURĀTERE, JURIS KULAKOVS, RAIMONDS BARTAŠEVICS, JURIS SĒJĀNS un IKARS RUŅĪS jeb... Šķiet, tikai retais nezinaš teikuma turpinājumu: grupa "PĒRKONS".

Reiz kļuvuši par elkiem astoņdesmito gadu vidusskolēniem un studentiem, viņi joprojām tiem vajadzīgi. Tāpat tiem, kuri rokūzikā meklē atbalsi savām domām, izjūtām un nebaidās no apkārt esošās pasaules tuvplāniem. Ir vasara, un "Pērkonis", kā jau tas pieder šim gadalaikam, neliks uz sevi gaidīt. Lai šī saruna ir viens no tādām tikšanās brīžiem.

Mūzikas idejas vienotie

– Kopš grupas izveidošanās brīža 1980. gadā un jau pagājuši divdesmit divi gadi. Tas ir daudz vai maz rokansambļa dzīvē?

Ieva Akurātere: – Es neskaitu: daudz vai maz. Neesam arī svinējuši desmit vai divdesmit gadu atceres, jo piekritām Raimonda teiktajam, ka visām jubilejām ir klāt mazliet naftalīna. Būtiskākais jau ir tas, ko darām uz skatuves, nevis pasākumi ikdienas dzīvē. Mūsu mentalitāte ir tāda, ka visi kopā esam gājuši un turējušies mūzikas idejas laukā. Turējušies kopā uz dzīvību un nāvi jebkādos apstākļos. Un tas, ka mums ir vienota grupas dvēsele, redzams arī mūsu bildēs. Mēs, pat iepriekš nesarunājot, izskatāmies emocionāli līdzīgi. Jo grupu vienojošā mākslinieciskā ideja ir pārāka par ikdienišķajām norisēm.

– Nešaubos, ka klausītājiem, kas auga reizē ar

jums, "Pērkonis" biogrāfija labi zināma. Kādi žurnālisti un notikumi jums pašiem prātā?

Juris Sējāns: – Spilgtā atmiņā ir grupas veidošanās posms. Juris bija sarakstījis veselu sēriju dziesmu un sāka pulcēt kopā savu grupu. Izņemot Ikaru, pārējie esam jau no pirmsākumiem. Tāpat visi radošie un bohēmas mirkli nav aizmirstami. Mācījāmies Konservatorijā, Juris mita kopmītnē, tur arī tika iestudētas programmas. Interesants laiciņš!

Ieva: – Jurim Kulakovam bija tāds ļoti foršs kroņa numurs. Viņš bija iemācījies "Augsto dziesmu" no "Mērnieku laikiem" un ļoti izteismīgi runāja. Tas bija brīnišķīgi.

Juris S.: – Mūsu kompānijā bija daudz radošu cilvēku: režisors Juris Rijnieks, komponists Jānis Lūsēns, kurš sākumā spēlēja vairākās "Pērkonis" programmās.

Leons Sējāns: – Jāni iepazīnām arī kā komponistu, jo dažas viņa dziesmas tika atskaņotas.

Juris S.: – Pie spilgtākajiem biogrāfijas momentiem noteikti pieder arī tie, kad mūs divreiz aizliedza, neļaujot uzstāties. Bet mēs pēc pirmā aizlieguma 1983. gadā pie levas mājās Mežaparkā izveidojām savu ierakstu studiju. Un īsā laikā ierakstījām visus grupas agrīnos darbus – sanāca divu skaņuplašu apjoms ("Mākslas darbi" un "Zibens pa dibeņu"). Ieraksti ceļoja lielās tirāžās, no rokas rokā. Visi klausījās un nesaprata – kāpēc to nedrīkst dziedāt? Kad atkal tikām publikas priekšā, klausītāji uz koncertiem nāca sagatavojušies, zināja dziesmu vārdus un dziedāja līdzī. Šī vasara, kad rakstījām, atmiņā palikusi tik svaigi, it kā viss būtu noticis vakardien. Tas bija fantastisks darbs, un mēs tur no rīta līdz vakaram nēmāmies. Paldies levas mammai (teātra zinātniecei – Līvijai Akurāterei – I.K.) par sapratni.

Tikko mēs ieradāmies, viņa aizbrauca uz jūrmalu.

Ieva: – Traki bija toreiz, kad gandrīz vai piedzīvojām ugunsgrēku.

Dedzināju kaut kādus papirus kamīnā. Pēkšņi izkrita liels, degošs papīra gabals, bet blakus bija nolikts Leona ģitāras apvalks. Tas aizsvilās, bet visa istaba pilna ar aparatūru! Ļoti nobijos, bet, paldies Dievam, nodzēsām! Pat tēju lējam vīrs... Baidijos, ko teiks Leons. Par laimi, viņš nedusmojās.

Leons: – Arī man ļoti spilgtā atmiņā palikuši šie ieraksti. Tas bija iespaidīgs skats: visa māja pilna ar aparatūru, ar mikrofoniem. Vienā mazā koridorītī dažādi klabekļi un grabekļi tika izvietoti, pat krūzītes. Savukārt verandā tika uzstādīta pulsts ar magnetofoņiem. Visas telpas bija aizņemtas. Tas bija gandrīz kā dzīvais ieraksts. Bet atmosfēra un radošā gaisotne, kāda tur valdīja, pagaidām vēl nevienā citā studijā nav atkātojušies. Ceru, ka kādreiz tā būs. Vismaz jaunajā studijā (to veido abi brāļi Sējāni, cerot, ka jau rudenī tajā sāksies pirmie ieraksti un solot, ka tiks ierakstīti arī "Pērkonis". – I.K.).

Ikars Ruņģis: – Mana pirmā sastapšanās ar "Pērkonu" bija 1981. gadā, kad mācījos Cēsis un abi ar Zigfrīdu Muktupāvelu aizgājām uz koncertu. Mani ļoti pārsteidza tā progresīvā agresivitāte, kas valdīja uz skatuves, un spridzināšana. Patiešām iespaidīgi! Bijām tā uzlādējušies, ka, mājup ejot, salauzām savus lietussargus. Lija lietūs, vējš tos aprāva otrādi, un mēs aizmetām kā nevaļdzīgus...

– Kā ienācāt grupā?

Ikars: – Par to man jāpateicas Jānim Lūsēnam, jo viņa mamma bija mana kursa audzinātāja Liepājas mūzikas vidusskolā. Atgriezies no armijas, un Kulakovs tieši tad bija jautājis Lūsēnam pēc sakarīga džeka, kas prot spēlēt bungas, jo Dainis gāja prom. Kulakovs piezvanīja, jautāja, vai nevaram aprunāties. Zigfrīds jau mani bija informējis, ka Jurītis esot baigais psihologs. Vienojāmies tikties un, tēju dzerot, norunājām četrpus stundas: par zemes aršanu, dabu, par meitenēm, armiju, klasisko mūziku... Bet ne vārda

par "Pērkonu". Un tikai tad, kad šķīrāmies, Juris pajautāja: "Vai negribi nākt spēlēt "Pērkonā"? Teicu: tas ir mans sapnis. Tā kopš 1988. gada esmu grupā.

Par spīti aizliegumiem

– Kā "Pērkonis" sākumgādus atceras grupas līderis Juris Kulakovs?

– Biju ērgelnieks tolaik Latvijas labākajā grupā "Menuets" un sāku arī komponēt. Bet "Menuets" galvenokārt bija Imanta Kalniņa ansamblis. Man paralēli tam bija grupa "Arka", no kuras vēlāk izveidojās "Zodiaks". 1980. gadā iznāca Māra Melgalvja krājums "Meldijās iešana", un tajā bija daudz dzejoļu, kas man patika. Kā pirmā tapa dziesma "Balāde par gulbi", tai piepulcējās citas. Tātad vajadzēja atbilstošu grupu, kurā būtu spējīgi mūziķi. Palūkojos uz "Menuetu", uzrunāju vēl citus. Tā tas sākās.

– Šķiet, nekļūdišos apgalvojot, ka "Pērkonis" tolaik valdošajai iekārtai izteikti nepatika.

– Galvenais nebija patīkšana vai nepatīkšana, bet principiāli ideoloģiska nesaderība un pretrunas ar valdošo režīmu un tā nostādņiem. Mēs bijām ļoti radikāli, revolucionāri muzikālā ziņā un stiprā opozīcijā komunistiskajai ideoloģijai. Jā, bet mēs nebijām disidenti, par kādiem mūs visiem spēkiem centās pataisīt.

– Divreiz grupai tika aizliegts uzstāties: 1983. un 1985. gadā. Ir iespējams izstāstīt, kā tas notika un kāpēc?

– Tas bija laiks, kad grupām, lai iegūtu oficiālas koncertēšanas tiesības, bija jābūt piesaistīti pie kāda kultūras nama vai kolhoza, bija jāapstiprina koncerta programma un dziesmu teksti, bija jāpiedalās skatēs, kas atzina: drīkst uzstāties vai nedrīkst. Mums ar tiem dziesmu tekstiem gāja dažādi: kompetenti cilvēki bija gandrīz vai gatavi Veidenbaumu svītroto no skolu mācību grāmatām, jo pat viņa rindas "Iedzer, brāl" likās nepieņemamas.

Tolaik uzstājāmies kā Rīgas rajona kolhoza "Ezerciems" kultūras nama ansamblis. Mūsu ieraksti nekur oficiāli nefigurēja, ne radio, ne televīzijā. Bet, varētu teikt: slava gāja pa priekšu. Latvijas Universitātes aulā un toreizējā Politehniskā institūta zālē divreiz gadā notika pieci vai seši koncerti (divi dienā) un visi bija izpārdoti. Arī 1983. gadā šāda koncertu sērija notika Dzelzceļnieku kultūras namā – seši pārpildīti koncerti trīs dienās. Mums vajadzēja piedalīties kādā Jaungada ierakstā televīzijā, tāpēc bijām tikuši pie musketieru tērpiem, kas harmonēja ar mūsu garajiem matiem.

Kultūras nama direktore bija krieviete un latviski maz saprata. Viss notiekošais, arī publikas sajūsmas izpausmes (celšanās kājās) viņai likās pārāk ekstrēms. Viņa gāja aizrādīt, bet kāds viņu pasūtīja uz attiecīgu vietu... Nesapratusi teikto, dāma pārjautāja, kas sacīts, un viņai paskaidroja... Milzu sašutumā viņa devās pēc papildspēkiem. Zvanīja

dzelzceļa milicijai, tie atteica, ka tas neesot viņu objekts, lai zvanot Rīgas pilsētas milicijai. Tie saka to pašu: nav viņu objekts. Tad viņa pasūdzējusies partijas komitejai, un nākamajā dienā par kārtību gādāja abas. Zālē gandrīz katras rindas galā stāvēja pa milicim, bet aizdomīgie tika arestēti jau pirms koncerta. Kāds no mūsu tehniskajiem bija dzirdējis, ka viens no miličiem informējis: "Razrešike doložik, dvorec okružon!" (Atļaujiet ziņot, pils aplenkta!)

Otrās dienas koncerti notika baigā klusumā, bet trešajā dienā tie vairs nenotika, bet mēs – es, mūsu menedžeris, kolhoza partijas sekretārs un Rīgas rajona kultūras nodaļas vadītājs bija pie kultūras ministra Kaupuža uz kafiju. "Pērkonam" aizliedza uzstāties, man netika atļauts aizstāvēt diplomdarbu, un tāpēc Konservatoriju beidzu gadu vēlāk. Smagi cieta arī "Menuets". Pirms tam spoži piedalījies festivālos Vācijā, Polijā, Somijā un Portugālē, kārtējā skatē ieguva trešo kategoriju, tātad tiesības uzstāties tikai savā kultūras namā...

Juris S.: – Tad sekoja darbs pie ierakstiem Mežaparkā, taču vienu brīdi uznāca arī pesimisms. Pabeidzām tos, un aktuāls bija jautājums – ko tad tālāk? Viss it kā izdarīts, spēlēt nedrīkstam. Tad drusku bija tā krenķīgi. Palīdzēja Imants Kalniņš. Viņš jūta, ka mums slikti iet. Piezvanīja un teica: "Sanākam, izrunājamies!" Ierosināja pārvērst mūzikā Māra Čaklā poēmu "Kā jūra, kā zeme, kā debess..." Tur klāt bija Imanta Kalniņa vārds, un neviens nevarēja piesieties. Viņš palīdzēja mums atkal uzkāpt uz skatuves.

Juris K.: – Jā, tā bija Imanta doma, ka nepieciešams izveidot ko tādu, kas būtu izlīguma žests ar sistēmu. Viņš atrada Māra Čaklā darbu, kurā skarta Otrā pasaules kara tematika. Lai gan to traktēja kā patriotisku, varēja nojaust, ka tas ir pacifisks. Poēma bija eleganta, korekta, diplomātiska, nekādas pielīšanas... Imants arī ierosināja, lai mūziku rakstām trijātā – viņš, Juris Sējāns un es. Tā arī izdarījām. Bijām atraduši arī jaunu mājvietu – kolhozu "Padomju Latvija", kur bija progresīvs priekšsēdētājs. Sākām atkal kā kluba ansamblis, šoreiz kolhoza "Padomju Latvija" rokgrupa, nekāds vairs "Pērkonis". Bet otrajā daļā bija Imanta Kalniņa rokopera "Ei, jūs, tur!".

Paralēli abiem šiem lielajiem darbiem uzmanīgi izveidojām jauno programmu. Lai nebūtu pārāk liels manu dziesmu īpatsvars, rakstīja arī Juris. Oficiālajā koncertā izgājuši ar jauno programmu, pēc tam ballītē spēlējām visus "Pērkonis" grāvējus. Bet šie prieki bija īsi, kādus trīs mēnešus. Pavasarī programmu nodevām, bet vasarā, pēc mūsu koncerta Ogrē, tika izdemolēti divi vilciena vagoni. Nākamajā dienā paredzētais koncerts Saulkrastos gan notika, taču visapkārt bija diezgan daudz miliču. Mūsu uzstāšanās pagodināja Kaupužu un vēl kāda augsta amatpersona no partijas CK. Ballīti spēlēt gan aizliedza. Tāpat aizliedza mums turpmāk

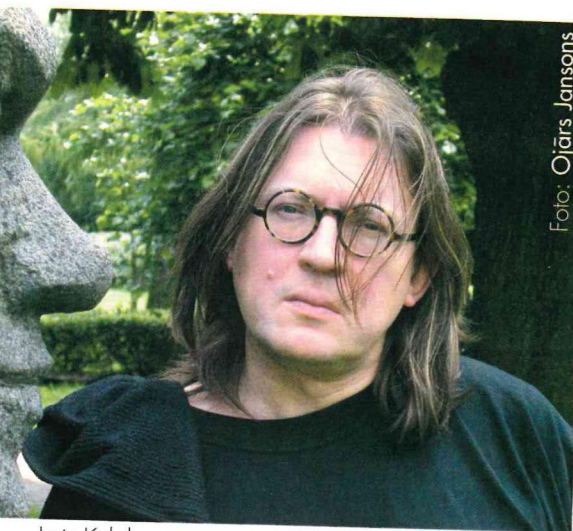

Foto: Ojārs Jansons

ja sāka kaut ko no mums parādīt vai avīzes mūsu vārdu pieminēt. Tad sekoja skaistais un pacilājošais Atmosdas laiks. 1989. gadā bijām pirmā grupa, kas aizbrauca uz Ameriku kopā ar Edgaru Liepiņu. Atjaunojoties Latvijas valstij, sākās pārmaiņas, inflācija, saimnieciskais sabrukums, "kad vēders Dievs visaugstākais, un katrs pats sev tuvākais". Koncerti tikpat kā nebija vajadzīgi, un līdz ar to nekas nefunkcionēja. Tā beidzās otrais posms.

– Bet līdz tam bija daudz krāsainu un spilgtu uzstāšanos, par kurām joprojām tiek stāstītas leģendas.

Juris S.: – Daudz ko izdarījām arī

uzstāties. Visiem atbildīgajiem tika pa stingrajam rājiem, bet es, izsaukts uz CK, satiku ļoti izcilus demagogus, demagoģijas virtuozus: divus CK darboņus un Kaupužu. Ar viņiem normāli sarunāties nebija iespējams, tā bija spēle vienos vārtos.

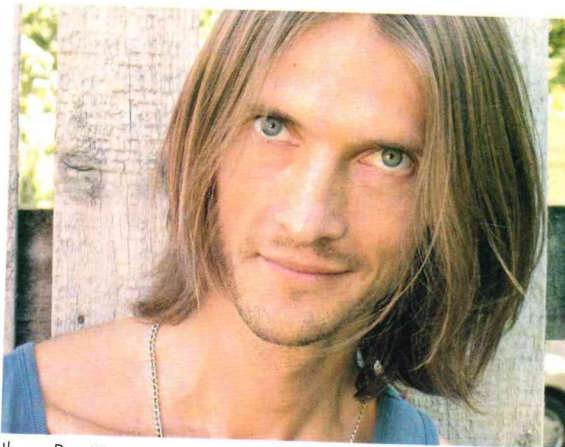
Pēc tam nesekmīgi mēģināju stāties Konservatorijā, šoreiz – komponistos, uzzināju, ka neesmu pielaists pie iestāšanāsmeniem. Bet pa republiku apkārt ceļoja Kultūras ministra izpildraksts nepieņemt mani darbā nevienā KM pakļautībā esošā iestādē Latvijā.

Būtu bijis ļoti grūti, bet tad viens pēc otra uz viņpasauli pārcēlās kādreizējās lielvalsts vadītāji, un tas bija tāds kā atkusnis. Sākās Gorbačova *perestroika*. Bijām atraduši kārtējo kolhozu – zvejnieku kolhozu "Selga" Lapmežciemā, un mums izdevās turpināt. 1987. gada "Liepājas dzintarā" "Pērkonis" atkal atgriezās uz skatuves.

Juris S.: – Visi jau mūsu bija norakstījuši, tāpēc programmu gatavojām tā, lai varētu iznākt ar kārtīgu blīkšķi. Tas arī izdevās. Superlaba mūzika, kolosāli Klāva Elsberga teksti. Mums arī speciāli tērpi tika šūti šai programmai.

Piedzīvojums turpinās

Juris K.: – Es teiktu, ka ar šo brīdi sākās otrais posms "Pērkonis" biogrāfijā. Līdz tam bijām puspagrīdes statusā, tikai tad televīzi-

Ikaris Ruņģis

Ieva Akurātere

tādu novatorisku, ko pirms mums neviens nebija darījis. Teiksim, uz skatuves notiek kaut kādi *hepeningi*. Piemēram, tiek cepta zivs...

Ieva: – Tolaik bijām zvejnieku kolhoza "Selga" ansamblis un vajadzēja piedalīties jūrai veltītu dziesmu festivālā. Festivāls, protams, nopietns pasākums, un visi kolektīvi arī tā ļoti nopietni uzstājās. Uz viņu fona mēs ļoti izcēlāmies, gan ar savu apģērbu, gan *teātri*, kas notika uz skatuves. Kopā ar mums uzstājās modes teātra meitenes no Kuldīgas: ar saksofoniem, liels pulks deju tērpu garos un īsos brunčos. Paši arī bijām ļoti krāsaini tērpušies. Man bija garš jūrniece krekls (kā kleita) un boa... Citiem apģērbā izmantots kaut kas no tikliem, Kulakovam uz šlīpses bija stavridas konservu etiķete...

Juris S.: – Un katram bija dots uzdevums uzrakstīt dziesmu par jūru, jo Juris viens pats to neuzņēmas. Ieva uzkomponēja

vienu instrumentālu skaņdarbu, mūsu gaismotājam bija kolosāla dziesma, un viņš pat repoja (tajā laikā!) – skaitīja dzejoli aktīvā pavadījumā. Bet *hepeninga* būtība bija tā, ka mūsu menedžeris pavāra tērpā grupas uzstāšanās laikā uz skatuves cepa zivis. Ļoti garšīgā smarža plūda zālē... Grandiozs šovs!

– Jūs visu šo laiku esat dāvinājuši klausītājiem prieku. Ko jums pašiem devis "Pērkonis"?

Juris S.: – Tas ir jauks piedzīvojums visu laiku, kas joprojām turpinās, tā varētu to nosaukt. Ar šo grupu allaž saistījušās vislabākās emocijas. Neesam savā starpā rīvējušies un plēsušies. Viss kaut kā mierīgi noticis – kā draugu pulkā. Jauki braucieni bijuši – uz ASV, Kanādu, Franciju, Zviedriju, Vāciju... Ir pasaule redzēta, pateicoties "Pērkonam", esam sapazinušies ar daudziem jaukiem cilvēkiem, kas tiekušies uz mūsu pusi un gribējuši kontaktēties tieši tāpēc, ka esam mūziķi.

Raimonds Bartaševics: – Pirms "Pērkonis" ļoti aktīvi spēlēja "Menuetā", un viss bija kārtībā, bet gribējās vairāk huligānisma un vārda tiešajā nozīmē – brīvību. Otra lieta – man ļoti patika Jura pirmās kompozīcijas, jo jutu, ka tajās ir ļoti liela potence, un tās tolaik bija modernas. Un dumpīgie, dusmīgie teksti. Melgalvja, Veidenbauma un Elsberga dzejoļos bija tābrīža aktuālās sajūtas. Paši bijām jauni un traki, un tas labi gāja kopā. Un trešā lieta – man ļoti patika tas teatrālais paukšķis, kas apņēma katru koncertu. Jo arī tas asociējās ar brīvību. Mēs neieklājamies nekādos *rāmjos* – dedzinājam, spridzinājam, uz galvas staigājam, darījam visu, ko nedarīja citi, un visu, ko gribējās darīt tajā brīdī. Tas savaldzināja visus tos cilvēkus, kuri domāja tāpat. Tā arī radās savstarpējā sapratne, kas turpinās līdz šai dienai un, domāju, turpināsies, kamēr kāds klausīsies mūziku vispār. Jo tā ir veselās paaudzes mūzika.

Mums ir ļoti jauks kolektīvs. Domāju, tāpēc arī mēs tik ilgi esam kopā. Tas ir jocīgi – jo īstenībā mūzika izauga no draudzības, nevis otrādi. Nevis mūzika mūs saveda kopā, bet draudzība aizveda līdz mūzikai. Tā ir jauka apziņa, ka tuvākie cilvēki ārpus ģimenes ir tie, ar kuriem kopā muzicējam.

Putas noskrējušas, stiprums paliek

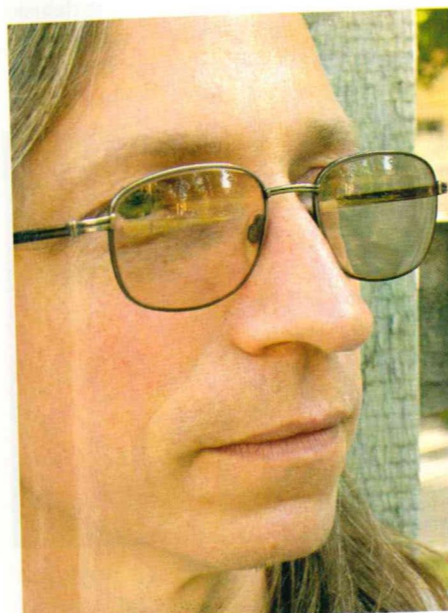
– Ko dara Juris Kulakovs, kad neuzstājas kopā ar "Pērkonu", nav grūti iedomāties – pietiek atcerēties, ka šopavasara divu Latvijas teātru (Liepājas un Daugavpils) pirmizrāžu afišās lasījām viņa vārdu. Pat tradicionālais dzimšanas dienas koncerts maijā viņa aizņemtības dēļ Nacionālajā teātrī nenotika. Bet kāda ir pārējo mūziķu ikdiena?

Juris S.: – Strādāju Latvijas televīzijas mūzikas raidījumu redakcijā. Esmu viens no

mūzikas žurnāla "Opus 5" veidotājiem un paralēli šim žurnālam mans tiešais pienākums ir ierakstīt arī koncertus. "Pērkonis" gan vēl nav ierakstīts, bet zinu, ka līdz tam nonāksim. Ierakstīsim jaunu disku un tad uztaisīsim kaut ko *foršu*.

Ikaris: – Nokārtoju eksāmenu sesiju un tagad esmu LU Juridiskās fakultātes II kursa students. Centīšos iemēģināt roku jaunajā profesijā. Muzicēju arī "Menuetā", tāpat piedalos citos projektos, bet "Pērkonam" un "Menuetam" vienmēr ir priekšroka.

Leons: – Pēc profesijas esmu kokačelnieks, un tas ir pamatdarbs, ar ko nopelnu maizi.

Leons Sējāns

Mājās ir darbnīca. Parāli, protams, muzicēju. Sadarbojamies abi ar Adrianu Kukuvasu. Pašlaik labi izskan viņa "Mazais princis", vasarā arī tāpēc daudz pasākumu paredzēts. Adrianam ir daudz dziesmu ar Čaka tekstu, rudenī varētu tapt koncerti. Kā jau minēju, abi ar brāli ierīkojam studiju mājās, un tas ir ļoti nopietns pasākums.

Ieva: – Strādāju savā profesijā, esmu dziedātāja. Ir daudz dažādu projektu, īslaicīgu, garāku. "Pērkonis" pašlaik uzstājas reti, "Dāmu pops" arī visai nosacīti darbojas, taču tik un tā uzstājos visai bieži. Ar Arni Miltiņu kopīgi realizējam dažas ieceres, arī pašai individuāli ir savi koncertprogrammas plāni... Šī profesija jau ir tāda, ka viss nepārtraukti ir jābūvē no jauna. Nekas nav garantēts. Vēl laiku pa laikam individuāli pasniedz dziedāšanas stundas. Mans sapnis būtu mācīt dziedāt garīdzniekus.

Raimonds: – Mana profesija ir virtuves arhitekts. Strādāju smalku dizaina priekšmetu salonā "Inspira".

– Jums ir prieks citam citu atkal ieraudzīt kā "Pērkonam", pie klausītājiem ejot?

Juris S.: – Jā, protams. Kad atkal sanākam kopā, sajūta ir *forša*.

Raimonds: – Allaž labprāt atsaucos rosinājumam koncertēt, bet ja pāris vai vairāk

nedēļu neesam ustājušies, pat gaidu to brīdi. Jo es mūsu muzicēšanā smeljos ļoti daudz enerģijas. Ikdienas darbs nogurdina un dzen stresā, tāpēc jāspēj *izlādēties*. Mana izlādēšanās notiek uz skatuves, kad esi septiņreiz nosvīdis, kad nevari saprast – rīts vai vakars... Izlādējos, saņemu enerģiju no klausītāju mirdzošajām acīm, uzlādējos un varu strādāt atkal.

– Kādos gadījumos "Pērkonis" tagad uzstājas?

Juris S.: – Kad mūs uzaicina. Šovasar būsīm dažādu pilsētu svētkos. Jēkabpilī, Tukumā, Rēzeknē... Tie ir lieli pasākumi. Esam secinājuši, ka šādos koncertos publika vēlas dzirdēt mūsu hitus, tāpēc esam izveidojuši speciālu programmu, kurā iekļauti šie skaņdarbi gan no pirmajām programmām, gan pēdējām.

Ikaris: – Un, neraugoties uz to, izskan vēlmes, ka jārok vēl dziļāk.

Raimonds: – No senseniem laikiem līdz šai dienai. Un reizēm pat grib dzirdēt tādas dziesmas, ko pašreiz dažādu apsvērumu dēļ aktīvi neizpildām. Pārmērīgi eksaltēta bļaušana un kliegšana varbūt izskatītos komiska, bet pieprasa. "Zelta blusu", piemēram, "Kretīnu dejas"... Viss repertuārs klausītājiem ir zināms un atkarībā no noskaņojuma viņi arī ilgojas pēc vienas vai otras melodijas. It visur un allaž tiek pieprasīts "Gulbis". Tas ir hits un tāds arī paliks.

Ieva: – Man patīk, ka klausītāju vidū ir dažādas paaudzes. Redzu, ka jaunatne tagad ir stipri intelektuālāka, ciena mūsu mūziku, jo mēs neķēmojamies un nekad neesam spekulējuši ar muzicēšanu. Dziesmu teksti ir ļoti gudri, un tos jaunatne novērtē. Mūsu veselīgo fanātismu arī novērtē.

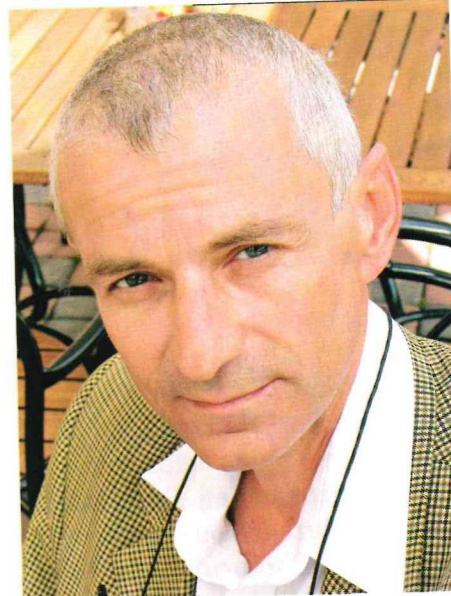
Raimonds:

– Šobrīd atšķirībā no 1980. gada, kad sākām, ja tā varētu teikt: putas tam alum ir noskrējušas, bet stiprums palicis. Visā pasaulē ir ļoti populāri laiku pa laikam atgriezies pie jaunības dienu mūzikas. Un tai paaudzei, kas uzauga ar saukli "Vai viegli būt jaunam?" mutē, arī "Pērkonis" paliks tāds, kāds tas ir. Daudzi man prasa – kāpēc jums nav nekā jauna? Tāpēc, ka jaunrades Juris Sējāns

Juris Sējāns

darbs jau pabarīts, es uzskatu. Tie albumi, kas izdoti, tā mūzika, kas radīta un izpildīta, ir gatava. To nevajag ne pārtaisīt, ne ko labot. Un, ja cilvēki tagad

Raimonds Bartaševics

grib mūs skatīt vaigu vaigā un priecāties līdz ar mums, lai viņi to dara. Tas nenozīmē, ka mēs esam pakļauti kaut kādai ražošanai, kur nepārtraukti jāmodulē kaut kas jauns, jālien no ādas ārā, jāpārtaisās nez par ko, lai nezaudētu skatītāju interesi par mums. Neredzu vajadzību mēģināt tagad iespraukties mūzikas tirgū vai uzlēkt augstāk nez par ko. Mūzika nav sports, tas jāsaprot. Tas auglis, ko briedinājis "Pērkonis", ir gatavs, nobriedis, to var baudīt, nebaudīt. Tā ir klausītāju darīšana.

– Vai var teikt, ka pašlaik "Pērkonis" dzīvē turpinās trešais posms, ja otrais beidzās deviņdesmito gadu pārmaiņu laikā?

Juris K.: – Jā, un tas sākās reizē ar mūsu izlašu atkalizdošanu, ar klubu kustību iešūpošanos, kur spēlēja dzīvo mūziku.

"Kabata", "Četri balti krekli", "Cita opera"... Atdzima festivāli, uzņēmumi un iestādes rīkoja un rīko dažādus pasākumus, cilvēki aicina ciemos grupas, par kurām viņi fanojuši jaunībā... Mums šis trešais posms patiešībā nu jau ir klasiku statusā. Katrā ziņā, darbība nav tik vētraina, kā bija aktīvajā posmā. Tas arī ir loģiski. Katrai paaudzei ir sava mūzika un savi elki. Pieņemu, ka jaunieši, kas šobrīd aktīvi patērē mūziku, mūs vismaz respektē un ciena, tāpat pieļau-

ju, ka esam autoritātes kaut kādā mūzikas hierarhijā. Turpināsim spēlēt, kamēr kāds vēl gribēs mūs redzēt un dzirdēt.